

หนังสือส่งเสริมการอ่าน

เรื่อง

ความเรียงเชิงสร้างสรรค์

พ. ศ. ๒๕๒๑

DCID LIBRARY

0000009492

๙๕๐๑.๙๕๔ ม

๗๕๔๖๓

๓.๕

ก. ๕ ๕ ๕
พิมพ์ครั้งที่ ๑

จำนวน ๔๑,๐๐๐ เล่ม

๘๐๖๗๑๗-๘๐๖๗๒๑

๘๘๐๑.๙๕๔๒

๐๕๔๖๑ หนังสือส่งเสริมการอ่าน
ระดับประถมศึกษา

เรื่อง

ความเรียงเชิงสร้างสรรค์

พ.ศ. ๒๕๒๑

กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ

๒๗๗๓

วันที่	16 ต.ค. 2544	4.2
เลขทะเบียน	ก 03553	ว 06 718 4.2
เลขที่รถหนังสือ	ก 801-954 น	

2546 ๗

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่านเรื่อง
ความเรียงเชิงสร้างสรรค์ สำหรับชั้นประถมศึกษาชั้น
กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ใน
โรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ 1 พฤษภาคม 2523

(นายรังสฤษดิ์ เชาว์นัศิริ)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือเรื่อง ความเรียงเชิงสร้างสรรค์ พ.ศ. 2521 นี้ เป็นผลงานของนักเรียนระดับประถมศึกษา จากโรงเรียนต่างๆ ในส่วนกลางที่มาร่วมแสดงความสามารถในการเขียนเรื่อง และวาดภาพประกอบหนังสือตามความถนัดของตน ในงานสัปดาห์เยาวชนนักเขียน ซึ่งสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ร่วมกับกรมวิชาการ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 18-22 ธันวาคม พ.ศ. 2521 ณ ห้องประชุม คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงานที่นักเรียนเขียนเรื่องและวาดภาพครั้งนี้ ได้แสดงถึงความสามารถของเด็กไทยได้เป็นอย่างดี เมื่อเด็กเหล่านี้มีโอกาสเขาก็พร้อมที่จะแสดงความสามารถเช่นนี้ออกได้ทันที กรมวิชาการซึ่งสนับสนุนการจัดทำหนังสือที่ผู้เขียนและผู้อ่านอยู่ในวัยเดียวกัน เพราะจะสนองความต้องการอ่านของเด็กด้วยกันเป็นอย่างดี จึงได้ขออนุมัติกระทรวงศึกษาธิการ แต่งตั้งให้ นางทรงสนียา กัลยาณมิตร เป็นผู้ตรวจขั้นสุดท้าย และกรมวิชาการ จัดพิมพ์เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่านระดับประถมศึกษา หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะอำนวยประโยชน์ตามจุดประสงค์ดังกล่าวเป็นอย่างดี

(นายเอกวิทย์ ณ ถลาง)

อธิบดีกรมวิชาการ

เมษายน 2523

สารบัญ

1. ลมว่าว	๓
2. จตุรัสชีวิต	๗
3. มรสุม...ชีวิต	๑๓
4. จากใจสู่แนวหน้า	๒๔
5. สู่โลกใหม่ของมนุษย์	๓๗
6. แม่สุดที่รัก	๔๕
7. กรุงเทพมหานคร	๕๓

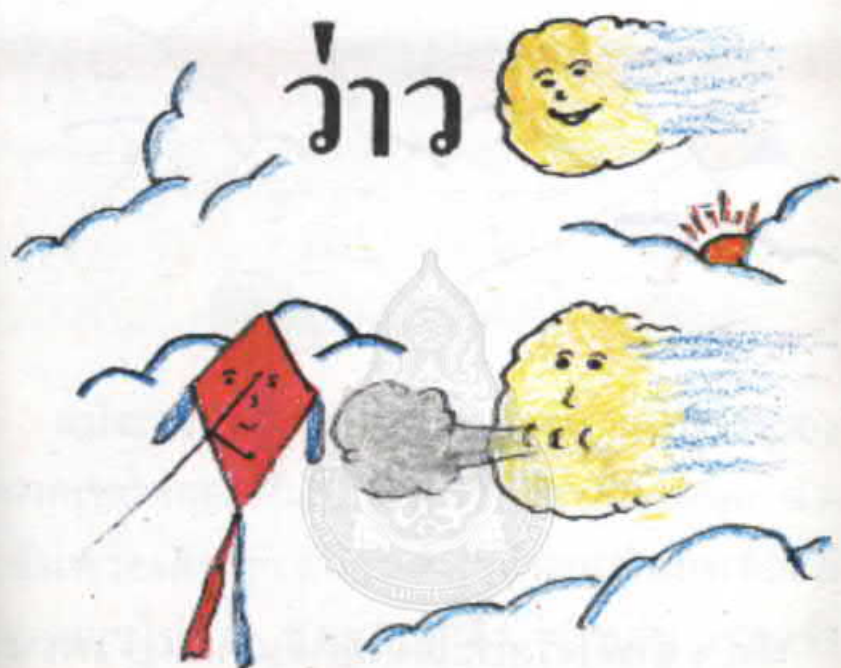
พิมพ์ที่โรงพิมพ์...

กรุงเทพฯ...

๒๕๒๕

ลม

ว่าว

อรรควัชร จันทรฉายเขียนเรื่อง
พลวรรธ อู่ละพันธ์เขียนภาพประกอบ

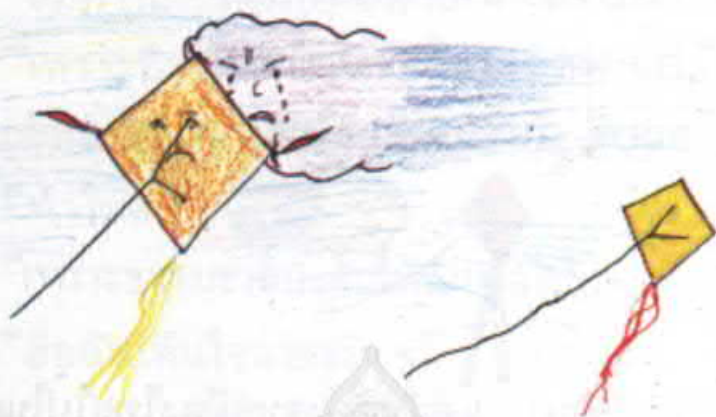
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียน ภ.ป.ร.ราชวิทยาลัย

ฉันคือ ลมว่าว ที่พัดผ่านมาในหน้าร้อน
เมื่อฉันพัดมา

เด็ก ๆ ต่างดีใจวิ่งกระโดดโลดเต้นกันใหญ่ เพราะ
เมื่อฉันพัดมา เขาจะได้เล่นว่าวกัน

เฮ้อ! เจ็บระบมไปทั้งตัว แต่ก็สนุก เด็ก ๆ ช่าง
มีเรี่ยวแรงมากจริง ๆ เขาชักว่าวมาชนฉัน อืย เจ็บ
โอ๊ย! เอาอีกแล้ว แน่ะ คุณชักว่าวมาชนฉันยังไม่พอ
ยังวิ่งมาชนฉันแรง ๆ อีก เอ้า สนุกสนานกันให้
พอใจนะจ๊ะเด็ก ๆ เพราะตั้งปึกว่าเราจะได้มาเล่นกัน

แม้จะเจ็บสักเพียงใด ฉันก็อดส่ำห่เป่าว่าวของ
พวกเขาให้ลอยขึ้นไป ฉันทำให้พวกเขาสนุก ฉัน
เห็นพวกเด็ก ๆ เล่นกันสนุกสนานฉันก็พลอยมี
ความสุขไปด้วย ฉันชอบดูเด็ก ๆ วิ่งเล่น พวกเขา
ทำให้บรรยากาศรอบ ๆ ตัวแจ่มใสขึ้นมาก

“อ้าวว่าเป็นอย่างไรบ้าง” ฉันทัก

“เหนื่อยจริง ๆ เด็กพวกนี้พาฉันมาเล่นทุกวัน
เลย”

“อ้าว! เธอไม่สนุกดอกหรือ แล้วยังได้อยู่ใน
บ้านที่ใหญ่โตอีก”

“น่าเบื่อละไม่ว่า กลางคืนเขาเปิดแอร์กัน
เขาเย็นสบายแต่ฉันหนาวแทบแย่”

“ว่าว นายชอบเมืองไทยไหม”

“ชอบซี ฉันชอบเมืองไทยมาก”

“ฉันก็ชอบ แต่ฉันต้องจากเมืองไทยไปในเวลา
ไม่ช้านี้”

ฉันได้อยู่เมืองไทยเพียง 2 เดือน เท่านั้นเอง
ถึงแม้ฉันจะเจ็บตัวแต่ฉันก็อยากอยู่เมืองไทย เมืองไทย
อบอุ่นน่าอยู่ ไม่เหมือนเมืองนอก ที่มีแต่
ความหนาวเย็น

วันหนึ่งขณะที่ฉันพัดผ่านไร่ปศุสัตว์แห่งหนึ่ง
 “ลมทำไมหน้าบึ้งอย่างนั้นล่ะ” ม้าในไร่ร้องทัก
 “เพราะอีกไม่นานฉันจะต้องจากประเทศไทย
 ไปแล้วนะสิ”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะธรรมชาติบังคับให้ฉันพัดไปประเทศอื่น”

“ฮือฉันเห็นใจนายจริง ๆ”

เมื่อลมฝนพัดมา ก็ถึงเวลาที่ลมว่าวจะต้องจากไป

“ลมว่าว สบายดีหรือ” ลมฝนทัก

“สบายดี”

“นายต้องเดินทางไปต่างประเทศอีกแล้วสินะ”

“ใช่ แต่ฉันอยากอยู่ประเทศไทยมากกว่า”

“ฉันก็เห็นใจ เมืองไทยน่าอยู่มาก แต่มันเป็นไปตามธรรมชาติของพวกเขาที่เราที่ต้องพัดไปประเทศต่าง ๆ”

“อ้อ ฉันไปก่อนละนะ”

แล้วลมว่าวต้องจากไปอย่างเสียใจ

พวกเราทั้งหลาย ก็คงเสียใจที่ลมว่าวได้จากไป
ทำให้เราหมดสนุก อีกนานไหมหนอที่ลมว่าวจะ
กลับมาอีก

จตุรัสชีวิต

อภิัญญา แก้วโอภาส.....เขียนเรื่อง
สิงห์ อินทรชูโต.....เขียนภาพประกอบ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำนำ

หนังสือฉบับนี้เป็นความเรียงที่ส่อให้เห็นภาพของสังคมในปัจจุบัน และผู้แต่งหวังไว้ว่าคงจะทำให้ผู้อ่านได้เห็นจริงว่าความดีเป็นสิ่งที่ประเสริฐ

ชีวิตน้อย ๆ แต่ละชีวิตในโลกนี้มีแต่การแก่งแย่ง
ชิงดีชิงเด่นกัน ใครดีใครได้ ไม่คิดถึงผู้อื่น ขอให้
ตนเองได้อยู่ในโลกอย่างสะดวกสบายเท่านั้นก็พอ
ดังเช่น สังคมไทยปัจจุบันนี้ จะเห็นได้ว่าการแก่ง-
แย่งกัน และมีมารสังคมนามากมาย เช่น พวกที่
ประกอบอาชีพต่าง ๆ นับว่าพวกเขาเป็นมนุษย์ที่
ไร้คุณค่าไม่มีประโยชน์ต่อสังคมเลย

ทำไมพวกเขาจึงไม่ประกอบอาชีพที่สุจริตเล่า
ในเมื่อเขาก็มีแขนขา เหมือนเรา ทำไมจะต้องมา
เอาเปรียบกันด้วย พวกเขานั้นไม่รู้หรือหาหรือว่า
เรามีความยากลำบากแสนสาหัสสักเพียงใดกว่า
จะได้เงินมาเลี้ยงชีพตน หาได้มากก็แทบจะไม่พอกิน

พอใช้ ยังถูกพวกมารสังคมมายื้อแย่งเอาไปโดยปราศจากความละอายแก่ใจอีก เขาใช้เงินที่ได้มาจากหยาดเหงื่อของเราเพื่อความสุกกายสบายใจของเขาเอง

มนุษย์เราควรจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ใช่เกิดมาเพื่อแย่งชิงกัน ซึ่งจะทำให้เกิดสงครามการต่อสู้ขึ้นดังโลกปัจจุบันซึ่งเป็นอยู่ทุกวันนี้

สมัยก่อนคนไทยเป็นชาติที่มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันเสมอ มีอะไรก็แบ่งปันกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความสามัคคีเป็นปึกแผ่นน้ำหนึ่งอันเดียวกันตลอดมา แต่สมัยนี้ต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของแต่ละคน ใครไม่ดิ้นรนก็เสียเปรียบผู้อื่นอยู่เสมอ ไม่มีความเห็นอกเห็นใจกันเลยแม้แต่หน่อย

จึงมีเรื่องที่ต้องทะเลาะกันอยู่ไม่เว้นแต่ละวัน

เราควรจะต้องใจยึดถือหลักธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ให้มั่นคง เพราะในชีวิตของเรานั้น ต้องการศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ และยังเป็นทางนำสู่ความสุข มาให้แก่เราอีกด้วย พระองค์ท่านสอนให้ทุกคนทำแต่ความดี ละเว้นความชั่ว ถ้าเราปฏิบัติได้อย่างนั้นเราจะพบความสงบสุขในชีวิต

ความดีนั้นเป็นหนทางที่ทำให้ไปสู่ความสุข เปรียบเหมือนกับห้องที่สว่างไสวไปด้วยแสงไฟ ซึ่งนำชีวิตไปสู่ความสุขอันแท้จริง ดังที่คนโบราณได้กล่าวเอาไว้ว่า คนที่ทำแต่ความดี เมื่อตายไป จะได้ไปสู่แดนสวรรค์ เป็นแดนที่ทุกคนต้องการไป ความชั่วนั้นเปรียบได้กับห้องที่มืดมิดไม่มีแสง-

สว่าง และชีวิตที่มีดมืดเช่นนั้น ก็ไม่มีหนทางไปสู่
ความสุขที่แท้จริงของชีวิตได้เลย

ยิ่งทำชั่วไว้มากเท่าใด ชีวิตก็จะยิ่งมืดลงมากเท่า-
นั้น ถึงตายไปก็จะได้ไม่พบความสุขที่แท้จริง จะ
ต้องตกนรกไปชดใช้บาปต่อไป

เพราะฉะนั้น ถ้าโลกนี้ปราศจากคนดี โลกของ-
เรา ก็จะอยู่อย่างสงบสุขไม่ได้ เพราะต่างคนต่าง
ก็เป็นคนชั่วด้วยกัน มีอะไรก็แย่งชิงกัน แต่ถ้าโลก
ของเราทุกคนเป็นคนดีเมื่อใด โลกนั้นก็จะมีร่มเย็น
จะมีแต่ความสุข อยู่ร่วมโลกกันได้อย่างมีความสุข
ชั่วกาลนาน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้สั่งสอนให้เรากระทำแต่
ความดี

กรม..ศ..

๒๕๒๕
 ๒๕๒๕
 ๒๕๒๕

ด.ช.ทองคำ ปิยธีรวงศ์เขียนเรื่อง

ด.ช.พิชัย ศรีปานแก้วเขียนภาพประกอบ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

โรงเรียนวัดหนัง.....กรมสามัญศึกษา

คำนำ

หนังสือเล่มนี้แต่งขึ้นให้สำหรับเยาวชนอ่าน
เมื่อประสบกับความลำบากจนอย่าได้ท้อ ควรนำ
เอาความพากเพียรพยายาม และความอดทนต่อต้าน
เข้าไว้ ความยากลำบากนั้นก็จะสลายไปได้โดยง่าย
และทั้งรู้จักการกตัญญูกตเวทิต่อผู้มีพระคุณ ซึ่ง
จะได้ชื่อว่าเป็นเยาวชนตัวอย่าง และสามารถทำให้
ประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองต่อไปข้างหน้า

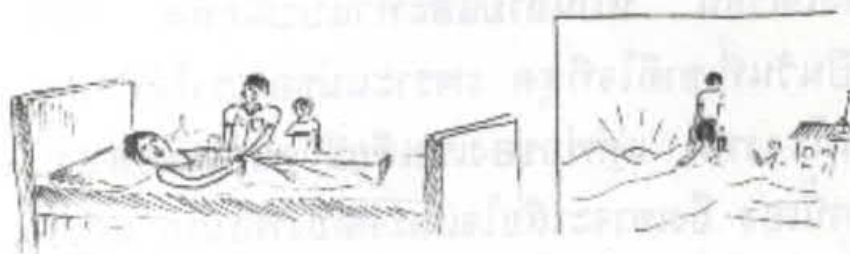

เมื่อแสงทองจับฟ้า ดวงอาทิตย์ค่อยไพล่ออกมา
ทางยอดเขา ดอกไม้ค่อย ๆ บานสีสดใส น้ำค้าง
หยดเล็ก ๆ กลิ้งอยู่บนใบหญ้า อากาศสดชื่น
เด็กชายคนหนึ่งเดินอยู่บนทางเดินไปโรงเรียน
มือถือกระเป๋าทั้ง 2 ข้าง เขาเป็นเด็กนักเรียนที่
ตั้งใจเรียน หมั่นถามและทำแบบฝึกหัด วันนี้
เป็นวันที่เขาดีใจที่สุด เพราะแม่ของเขาได้ทำงาน
ในโรงงาน แต่พ่อของเขาเสียชีวิตแล้วเมื่อสองปี
มานี้เอง ถึงเขาจะเสียใจและคิดถึงพ่อมาก แต่เขา
ก็ยังมีแม่ที่ทำหน้าที่แทนพ่อได้อย่างดี

วันนี้เป็นวันที่เขาเรียน
ได้ดีที่สุด แต่เขาก็อดน้อย-
ใจไม่ได้ ที่ถูกเพื่อน ๆ ล้อ-
เลียนว่า เป็นเด็กไม่มีพ่อ
แต่ก็มีครูเป็นที่พึ่งได้เหมือน
กับพ่อแม่ วันนี้ครูบอกกับ

นักเรียนว่าให้เตรียมคู่มือหนังสือเพราะใกล้วันสอบ
เขาก็ทำตามที่ครูสั่งอย่างขยันขันแข็ง ไม่นานเขาก็
ถึงวันสอบ แต่ช่างโชคร้าย แม่ของเขาเริ่มป่วยอย่าง
รุนแรง เขาจึงต้องแบกภาระอย่างหนักเพราะเขา
เป็นพี่คนโต และยังมีน้องเล็ก ๆ อีก 1 คน เขาได้
พยายามทำหน้าที่จนสุดความสามารถ วันนี้เป็นวัน
สอบเขาอาจจะไม่ได้สอบเสียแล้ว เพราะเขาต้อง
ปรนนิบัติแม่บังเกิดเกล้า แม่ผู้มีความคิดดีได้เอ่ย

ปากขอให้เขาไปสอบ อย่าได้เสียการเรียนเพราะแม่
เลย เขาจึงต้องไปด้วยความจำใจ

ในห้องสอบ เขาพยายามทำข้อสอบให้ดีที่สุด
เพื่อนำผลการสอบนี้มาให้แม่ชื่นชมและยินดี และ
เมื่อกลับถึงบ้าน เขาก็พยายามหาเงินมาจุนเจือครอบครัว
ด้วยการขายพวงมาลัย

เวลาผ่านไป 5 วัน อากาศของแม่ยิ่งทรุดลงหนัก
ตอนนี้เขารู้สึกสงสารแม่มาก ชั่วร้ายชั่วกษัตริย์ที่กำลังจะ
หมด เขาจึงต้องกินน้ำตากต่างข้าง

วันนี้เมื่อเขาไปเรียนหนังสือ ครูได้ประกาศผลสอบ ปรากฏว่าเขาได้ที่ 1 ได้ 92.50% เขาแทบจะไม่เชื่อหูตัวเอง แต่มันเป็นความจริง เขาคิดว่าจะนำความยินดีนี้ไปให้แม่สุดที่รักชื่นชม ดังนั้น วันนี้เขาจึงกลับบ้านเร็วเป็นพิเศษ

เมื่อเขากลับมาถึงบ้าน เขาก็พบน้องกำลังร้องไห้อยู่ แต่เขาไม่พบแม่ เขาก็ไปถามน้องว่า แม่ไปไหน น้องบอกว่า “เมื่อตอนบ่ายนี้ แม่อากรหนักมาก

ฉันจึงไปตามคนข้างบ้านมาช่วยแม่ส่งโรงพยาบาล แต่พอถึงโรงพยาบาล หมอก็ตรวจแม่ แต่บอกว่ามาช้าเกินไป เพราะแม่ตายเสียแล้ว” คำพูดคำนี้ ทำให้เขาหมดแรง ล้มลงร้องไห้แล้วกอดน้องเข้ามาในอ้อมอก เพราะเป็นการสูญเสียอันยิ่งใหญ่ เสาหลักของครอบครัวได้หักลงอย่างที่ยกกลับคืนมาไม่ได้ เพราะแม่ซึ่งเปรียบเสมือนดวงใจ จะไม่มาอยู่กับเขาเสียแล้ว เขารู้สึกเสียใจมาก จนเขาเกิดอาการอ่อนเพลีย จนหลับไปโดยไม่รู้ตัว

รุ่งขึ้นเขาพยายามอดกลั้นความเสียใจ อันสุดประมาณไว้ในจิตใจที่หม่นหมอง โดยไม่บอกให้ใครรู้ เขามีความตั้งใจในการเรียนหนังสือและหาเงินช่วยเหลือครอบครัวอย่างมาก จึงทำให้ครูรัก

เขามาก พร้อมจะช่วยเหลือเขาได้ทุกเมื่อที่มีโอกาส จนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่เขาเดินทางกลับบ้าน เพื่อนที่อยู่ข้างบ้านได้วิ่งมาบอกว่า น้องซึ่งเปรียบดังดวงตาถูกสุนัขบ้ากัด มีคนพาไปส่งโรงพยาบาล พอเขาได้ย็นดังนั้นเขาโยนกระเป๋า และรีบเดินทางไปโรงพยาบาลทันที เมื่อไปถึงก็พบว่าหมอกำลังฉีดยาขึ้นให้น้องอยู่ เขารู้สึกดีใจมาก เพราะน้องของเขาไม่เป็นอะไรมาก แต่เขาต้องถามน้องเพื่อความแน่ใจ น้องก็ได้บอกกับเขาว่า “อีกไม่กี่วันกลับบ้านได้”

เขารู้สึกปลื้มใจมาก รวากับว่าเกิดใหม่ พอเขาเดินออกมา ก็ได้พบกับหมอ และสนทนากัน หมอบอกกับเขาว่า “โรคของน้องเธอไม่เป็นอันตรายมากนัก แต่ในน้ำลายสุนัขนั้นมีเชื้อบางชนิดซึ่งอาจทำลายระบบหัวใจได้ ซึ่งอาจถึงเสียชีวิต ถ้าเกิด

อาการปวดเมื่อไร ให้รีบส่งมาที่นี่ทันที คราวนี้ ใบหน้าอันสดใส ถึงกับเปลี่ยนสีหน้าซีดลงจนเห็นได้ชัด เขาคิดว่า ต่อไปนี้ เขาจะต้องดูแลน้องให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่นานน้องเขาก็กลับบ้านได้ด้วยร่างกายที่แข็งแรง

ต่อมาอีกไม่กี่เดือน ขณะที่เขากำลังนอนอยู่ เขาเห็นน้องนอนสะดุ้งขึ้นมาแล้วร้องครางเล็กน้อย เขาจึงถามน้อง น้องบอกว่า “รู้สึกแน่นหน้าอก และปวดแสบหัวใจมาก” เขาถึงกับตะลึง รีบเอาผ้าห่มมาคลุมให้น้องแล้วพาไปหาหมอ พอถึงที่หมอก็จัดแจงฉีดยาระงับไว้ แล้วนำไปเอ็กซเรย์ ปรากฏว่าโรคร้ายแรงยิ่งขึ้น เพราะเป็นมานาน เขาจึงรีบไปถามน้อง น้องบอกว่า “มันเป็นมานานแล้ว ผมไม่อยากให้พี่เสียเงิน และก็ไม่ได้ทราบว่ามันร้ายแรงเช่นนี้” เขารู้สึกเสียใจมากจึงหันไปปรึกษาหมอ หมอบอกว่า “รู้สึกจะไม่มีทาง แต่ก็มีทางเดียว คือ ผ่าตัด แต่มันมีทางอยู่ 50:50 และใช้เงินมากเหมือนกัน” เขาตอบรับคำและลงมือผ่าตัดทันที ในขณะที่รอการผ่าตัด เขารู้สึกกระวนกระวายใจมาก นั่ง

กระสับกระส่าย เวลาผ่านไปเป็นชั่วโมง ไม่นานก็
 มีคนเข็นศพออกมา เขาถึงกับร้องไห้เพราะคิดว่า
 เป็นศพน้องเขา ไม่นานหมอก็ออกมาแล้วถาม “ร้อง-
 ให้ทำไมล่ะหนู” เขาตอบ “ก็น้องผมตายนี่ครับ”
 หมอตอบแล้วยิ้ม “นั่นไม่ใช่ศพน้องเธอหรอก น้อง
 เธอสบายดีกำลังอยู่ในห้องพัก” เขาอุทาน “จริง-
 หรือนี่” แล้วเขาก็รีบวิ่งไปในห้องพักดูอาการน้อง-
 เขา ไม่นานก็ออกมาถามหมอว่า “เมื่อไรน้องของผม
 ถึงกลับได้ และเสียเงินเท่าไร” หมอตอบว่า “อีก
 ประมาณ 1 อาทิตย์ ส่วนเงินก็ประมาณ 20,000
 บาท” เขาคิดว่าเงินจำนวนนี้ทั้งชาติเขาคงหาไม่ได้
 แน่ จึงบอกรับคำว่ายอีก 2 อาทิตย์ จะนำเงินมาให้
 ประมาณ 1 อาทิตย์ก็รับน้องกลับบ้านไป ระยะเวลา
 เวลารียนเขาจะนั่งซึมไม่ร่าเริงเหมือนแต่ก่อน ทำ-
 ให้ครูสงสัยจึงได้ถามและได้ความมาว่า “ไม่มีเงินที่
 จะให้หมอ” ครูรู้สึกสงสารเขา จึงบอกกับเขาว่า
 จะช่วยเหลือโดยออกเงินให้ เขารู้สึกซาบซึ้งมาก
 น้ำตาไหลซึมออกมา แล้วกราบเท้าครูด้วยความ
 เคารพ ทำให้ครูรักและเอ็นดูเขามากขึ้น ซึ่งเขามี
 ความสุขมากเหลือเกิน

เมื่อถึงเวลา เขาก็นำเงินจำนวนนี้ไปให้หมอ ด้วยความยินดีอย่างนับไม่ถ้วน และครูซึ่งเป็นที่รัก ได้รับเขาและน้องเป็นบุตรบุญธรรม เขาอยู่กับครู อย่างมีความสุข เมื่อโตขึ้นเขาก็ได้ทำงานในที่สูง ๆ เขาก็ไม่ยอมทิ้งครู พยายาม กตัญญูทดแทน และ ช่วยเหลือน้องเขาจนได้ทำงาน นับเป็นตัวอย่างที่ดี ที่ควรทำตาม

เรื่องนี้สอนให้รู้จักความอดทนไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก รู้จักกตัญญูทดแทน มีความพากเพียร มานะบากบั่น กระทำความดีอยู่เรื่อย ก็อาจทำให้เด็กกำพร้า....มาเป็น....คนใหญ่คนโตได้

จากใจ สู่ แนวหน้า

นุศรา เตชฤทธิ์พิทักษ์.....เขียนเรื่อง
คงกระพัน อินทรแจ้ง.....เขียนภาพประกอบ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำนำ

ระหว่างวันที่ 18-22 ธันวาคม พ.ศ. 2521 เป็นงานสัปดาห์เยาวชนชนนักเขียน คณะผู้จัดทำได้มาร่วมงานและช่วยกันทำหนังสือเรื่องจากใจสู่แนวหน้าขึ้น โดยมีคณะผู้จัดทำ คือ ด.ช.คงกระพันธ์ อินทรแจ้ง เป็นผู้วาดภาพประกอบ และ ด.ญ.นุศรา เตชฤทธิ์พิทักษ์ เป็นผู้เขียนเรื่อง หนังสือจากใจสู่แนวหน้าเป็นหนังสือเกี่ยวกับจดหมายโต้ตอบระหว่างแนวหลังถึงแนวหน้า และแนวหน้าถึงแนวหลัง ผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้คงทำให้ท่านผู้อ่านเกิดความรักชาติและรักตำรวจ ทหารตระเวนชายแดนมากยิ่งขึ้น และหนังสือเล่มนี้ใช้เวลาทำเพียง 2 วันเศษ ๆ จึงอาจจะไม่เรียบร้อยนัก แต่คณะผู้จัดทำได้พยายามทำอย่างสุดฝีมือ ถ้าผิดพลาดประการใดก็ขอประทานอภัยไว้ ณ ที่นี้

ด้วยความเคารพอย่างสูง

จาก

คณะผู้จัดทำ

ฉบับที่ 1 : จดหมายถึงแนวทาง

77/8 ถ.สุขุมวิท ซ.สุขุมวิท 51

อ.บางกะปิ กรุงเทพฯ 10

9 ธันวาคม พ.ศ. 2521

ถึงคุณ.....ทหารกล้า

สวัสดีค่ะคุณทหารกล้า ดิฉันต้องขอโทษด้วย
 ค่ะที่ไม่สามารถจะเขียนชื่อคุณได้เพราะดิฉันไม่ทราบ
 ชื่อคุณ ที่ดิฉันเขียนจดหมายมาคุยกับคุณก็เพื่อจะ
 ปลอบใจพวกคุณและคอยทำหน้าที่ส่งข่าวจากใน
 เมืองให้พวกคุณได้รับทราบ ข่าวดีสำหรับฉบับนี้
 คือเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม พ.ศ. 2521 พระวรวงศ์เธอ
 พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรชายา ได้ทรงมี
 พระประสูติกาลเป็นพระราชธิดา มีการบรรเลง
 มโหรีอย่างใหญ่โตเอิกเกริก วันนั้นเป็นวันที่พลก-
 นิกรชาวไทยทั่วประเทศปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง ดิฉัน
 คิดว่าพวกคุณคงดีใจในข่าวนี้เช่นกันนะคะ บ้าน-
 เมืองขณะนี้ก็เป็นปกติดีค่ะ คุณทหารกล้าไม่ต้อง
 ห่วง ดิฉันหวังว่าตามชายแดนไทยคงเป็นปกติดีนะคะ

ถ้ามีการรบกั้กันก็ขอให้ฝ่ายไทยประสพแต่ความชนะ
อย่าถึงกับต้องเสียเลือดเนื้อกันเลยนะคะ ดิฉัน
ลื้บบอกคุณอีกอย่างหนึ่งคือ วันนี้เป็นวันเปิดการ
แข่งกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 8 ซึ่งประเทศไทยรับ
เป็นเจ้าภาพจัดงาน ซึ่งจะยุติการแข่งวันที่ 20 ธัน-
วาคม พ.ศ. 2521 จดหมายฉบับหน้าดิฉันจะตัด-
ภาพเอเชียนเกมส์มาให้พวกคุณได้ดูกันนะคะ ดิฉัน
หวังว่าจดหมายฉบับนี้คงผ่อนคลายความเครียดและ
ความเหงาของพวกคุณไปได้บ้างนะคะ หวังเป็น
อย่างยี้่กว่าคุณคงจะตอบจดหมายดิฉันนะคะ

คิดถึงแนวหน้าเสมอ

นุช ศรารัตน์

ฉบับที่ ๒ : นำใจพาให้อบอุ่น

กองกำลังบูรพา จ.ปราจีนบุรี

19 ธันวาคม พ.ศ. 2521

ตอบ.....คุณนุช ศรารัตน์

สวัสดีครับคุณนุช ผมชื่อพลทหารคง อินทร
พวกผมได้อ่านจดหมายของคุณแล้ว และได้เลือก
ให้ผมตอบจดหมายฉบับนี้ พวกเราขอขอบคุณใน
ไมตรีจิตของคุณนุชเป็นอย่างมาก พวกผมตอนนี้
ก็มีการปะทะกับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์บ้าง แต่
ก็ไม่ถึงกับนองเลือดครับ พวกผมดีใจมากที่ทราบ
ข่าวว่าพระวรชายาทรงมีพระประสูติกาลเป็นพระ-

ราชธิดา และยินดีมากที่บ้านเมืองขณะนี้ เป็นปกติดี
 พวกเราทุกคนตั้งหน้าตั้งตาที่จะคอยดูรูปเอเชียนเกมส์
 ที่คุณหนูจะกรุณาจัดส่งมาให้พวกเราดู ในขณะที่ผม
 กำลังเขียนจดหมายถึงคุณหนู ลมหนาวก็พัดกระ-
 หน่ำอยู่เรื่อย ๆ จนผมต้องผิงไฟเขียน แม้จะอ่าน
 จดหมายของคุณ ผมและเพื่อน ๆ ก็ต้องผิงไฟเช่น-
 กันครับ ถึงแม้ร่างกายของพวกเราจะหนาวเหน็บ
 แต่หัวใจของเราก็อบอุ่นเพราะน้ำใจของคนแนวหลัง
 เช่นคุณหนู พวกเราหวังว่าคุณหนู คงจะเขียนจด-
 หมายมาคุยกับเราอีกนะครับ ผมต้องจบจดหมาย
 ก่อนนะครับ เพราะผู้บังคับบัญชาเรียกตัวผมไป
 ปฏิบัติหน้าที่ครับ

จาก

พลทหารคง อินทร และเพื่อน ๆ

“ถึงแม้ร่างกายของพวกเราจะหนาวเหน็บ แต่หัวใจของเราก็อบอุ่น เพราะน้ำใจของกนแสนหลัง เช่น คุณนุช”

ฉบับที่ 3 : สรรเสริญผู้มีคุณ

77/8 ถ.สุขุมวิท ซ.สุขุมวิท 51

อ.บางกะปิ กรุงเทพฯ 10

25 ธันวาคม พ.ศ. 2521

ถึงคุณพลทหาร.....คง อินทร และเพื่อน ๆ

ดิฉันได้รับจดหมายของพวกคุณแล้วค่ะ ก่อนอื่นดิฉันต้องขอขอบคุณคุณคงมากค่ะ ที่อุตส่าห์เสียสละเวลา มาตอบจดหมายของดิฉัน และดิฉันได้ทราบแล้วว่าทางปราจีนหนาวมากขณะนี้ ดิฉันรู้สึกเห็นใจคุณและเพื่อน ๆ ที่ต้องทนความหนาวเหน็บเพื่อป้องกันประเทศให้คงไว้ซึ่งเอกราชตลอดไป ดิฉันคิดว่า พวกคุณคงไม่ต้องการที่จะให้ธงค้อนเคียว หรือธงชาติอื่นมาปลิวไสวอยู่บนผืนแผ่นดินไทย คำกล่าวนี้นี้ดิฉันกล่าวมาจากส่วนลึกของหัวใจไม่ใช่พูดแบบยกยอปอปั้นนะค่ะ เพราะพวกคุณมีพระคุณต่อประเทศมากจริง ๆ ขณะนี้ทางการได้มีการขอเมตตาจิตจากประชาชนให้ช่วยกันบริจาค

ผ้าห่ม เสื้อหนาว และของใช้อื่น ๆ ซึ่งจำเป็น
ครอบครัวดิฉันได้บริจาคผ้าห่ม 4 ผืน และข้าวสาร
1 กระสอบ หวังว่าคุณและเพื่อน ๆ คงจะได้รับ
นะคะ

ส่วนรูปเอเขียนเกมส์ดิฉันได้ตัดภาพการ
แข่งวิ่ง 100 เมตร ชาย “สุชาติ แจสุรภาพ นักวิ่ง
จากประเทศไทยคว้าเหรียญทอง” ซึ่งสุชาติ แจ-
สุรภาพ นักวิ่งจากประเทศไทยสามารถคว้าเหรียญ
ทองให้กับประเทศไทยได้อย่างงดงามมาก และการ
แข่งขันกีฬาเอเขียนเกมส์ครั้งที่ 8 ได้ยุติลงแล้ว
การแข่งขันเอเขียนเกมส์ครั้งที่ 9 อีก 4 ปีข้างหน้า
นั้น อินเตียรับเป็นเจ้าภาพจัดงานค่ะ เอเขียนเกมส์
ครั้งที่ 8 ยุติลงเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2521 ค่ะ

สุดท้ายนี้ดิฉันขอให้คุณและเพื่อนทหารทุกคนจง
ประสบแต่ความสุข ความเจริญ ตลอดปีใหม่ 2522
นี้ ตลอดไปเทอญ

เป็นห่วงแนวหน้าทุกคน
นุช ศรารัตน์

"ขณะนี้ทางการได้มีการขอเมตตาจิตจากประชาชน ให้ช่วยกัน
บริจาคถึงของต่างๆ"

ฉบับที่ 4 : ขอขอบคุณในไมตรี

กองกำลังบูรพา จ.ปราจีนบุรี

2 มกราคม พ.ศ. 2522

ตอบ คุณ.....นุช ศรารัตน์

สวัสดีครับคุณนุช ผมมีเรื่องจะเล่าให้คุณนุช ฟังคือ เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2521 ที่แล้ว พวกผมได้เกิดการปะทะกับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ราว 30 คน ฝ่าย ผ.ก.ค. เป็นฝ่ายได้เปรียบเพราะ พวกผมมีกำลังเพียง 20 คน พวกเราตริ่งกำลังของ ผ.ก.ค.ไว้ได้ราว 1 ชั่วโมง พวกเราก็ได้กำลังเสริม ทางอากาศทำให้พวกผู้ก่อการร้ายต้องล่าถอยไป

ฝ่ายเราเสียชีวิต 5 คน บาดเจ็บ 6 คน ฝ่ายผู้ก่อ-
การร้ายเสียชีวิต 11 คน ตัวผมบาดเจ็บนิดเดียวแค่
ถลอก ผมและเพื่อน ๆ ขอขอบคุณ คุณนุชมากครับ
ที่กรุณาตัดรูปเอเชียนเกมส์มาให้พวกเราได้ดูกัน
พวกเราทุกคนดีใจมากที่ทราบว่า สุชาติ แจสุรภาพ
ได้เหรียญทองในการแข่งวิ่ง 100 เมตร ชาย พวก
ผมขอขอบคุณ คุณนุช สำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่
คุณนุชได้ช่วยเหลือพวกเรา และคุณนุชให้กำลังใจ
ในการรบปกป้องบ้านเมือง

สุดท้ายนี้ พวกเราทุกคนขออำนาจคุณพระศรี-
รัตนตรัย จงดลบันดาลให้คุณนุช และครอบครัว
จงประสบแต่ความสุข ความเจริญ ตลอดปีใหม่
2522 นี้เทอญ

จาก

พลทหารคง อินทร และเพื่อน ๆ

สตุดีวีรบุรุษ

หลังจากจดหมายตอบฉบับที่ 2 ของ พลทหาร คง อินทรแล้ว นุชก็ได้เขียนจดหมายมาคุยกับทหาร ผู้กล้าหาญเหล่านี้อีก แต่ไม่ได้รับจดหมายตอบสัก ฉบับ นุชคงต้องเสียใจแน่ถ้า....ถ้ารู้ว่าพลทหาร คง อินทรของเขา ได้พลีชีพเพื่อแผ่นดินบ้านเกิด เมืองนอนของเขาไปแล้ว

จากเรื่องนี้ท่านคงจะนึกถึงบุญคุณของตำรวจ - ทหารตระเวนชายแดน ซึ่งเขาอุทิศส่ให้เสียสละ ความสุข เพื่อป้องกันประเทศให้คงไว้ซึ่งเอกราช โดยยอมเอาชีวิตเข้าแลก ท่านก็ควรจะมีน้ำใจช่วยเหลือเขาเท่าที่จะทำได้ ท่านควรตรึกตรองให้ดีว่า จะนำเงินไปบริจาคแก่วีรบุรุษเหล่านี้ หรือจะนำ เงินของท่านไปจมอยู่ที่สนามม้า หรือบ่อนไฟท่าน ลองตรึกตรองให้ดีระหว่างความดี (กุศล) หรือ ความชั่ว (อบายมุข) ว่าท่านต้องการเดินทางใด อีก สิ่งหนึ่งที่ทหารทุกคนต้องการคือ คนไทยอย่าแตก ความสามัคคี อย่าหลงไหลผักไฟในลัทธิคอมมิวนิสต์

อย่าหลงแก่สินจ้างรางวัล ถ้าท่านปฏิบัติตามคำขอ-
 ร้องของทหารทุกคนแล้ว ทหารไทยก็คงจะมีกำลัง-
 ใจสู้รบกับพวกผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ เพื่อคงไว้
 ซึ่งเอกราชของชาติไทย

ชื่อ..... ที่อยู่.....

เบอร์โทร.....

๑. ผู้บังคับการกองพัน

๒. ผู้บังคับการกองพัน

สไลด์ใหม่ ของมนุษย์ ๑

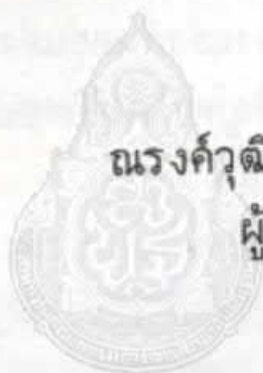
ณรงค์วุฒิ วุฒิกานากร.....เขียนเรื่อง
กฤษณพล พิมพ์สุธรรม.....เขียนภาพประกอบ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕
โรงเรียนภ.ป.ร.ราชวิทยาลัย

คำนำ

ผู้เขียนเรื่องนี้ได้เน้นถึงหลักความจริงบางอย่าง และได้สอดใส่ความตื่นเต้น หวาดเสียว น้ำตา เอาไว้ด้วย และผู้เขียนเรื่องนี้หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้คงให้ความบันเทิงใจให้แก่ผู้อ่านได้ ไม่มากนัก

ณรงค์วุฒิ วุฒิกานากร
ผู้เขียน

ณ ห้องประชุมขององค์การนาซา สหรัฐฯ ได้มีการประชุมของนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำของโลกเกี่ยวกับปัญหาสำคัญ ๆ ของโลก ที่จะต้องแก้ไข โดยมี ดร.กมล พัฒนกุล เป็นประธาน “โลกของเราขณะนี้กำลังเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ นานา เช่น การที่ประชากรของโลกกำลังเพิ่มขึ้นมากมาย ทำให้มนุษย์เราจะต้องแย่งกันอยู่แย่งกันกิน จนแทบจะเต็มโลก และปัญหาใหญ่อีกอย่างหนึ่งก็คือ ความสกปรกภายในโลก

ต้นเหตุของปัญหานี้ก็คือ มนุษย์เรานี่เอง ที่ทิ้งขยะไม่เลือกที่ เช่น ทิ้งลงในแม่น้ำลำคลอง หรือในทะเล ทำให้น้ำเน่า และเกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ และอาจจะเป็นอันตรายแก่มนุษย์ในอีกไม่ช้านี้ก็ได้ และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้านี้ มีอยู่ทางเดียวคือต้องอพยพไปอยู่โลกอื่น ทุกคนเห็นด้วยหรือไม่”

เมื่อ ดร.กมล พุดจบกักรอฟังคำตอบ ทุกคนตอบว่า

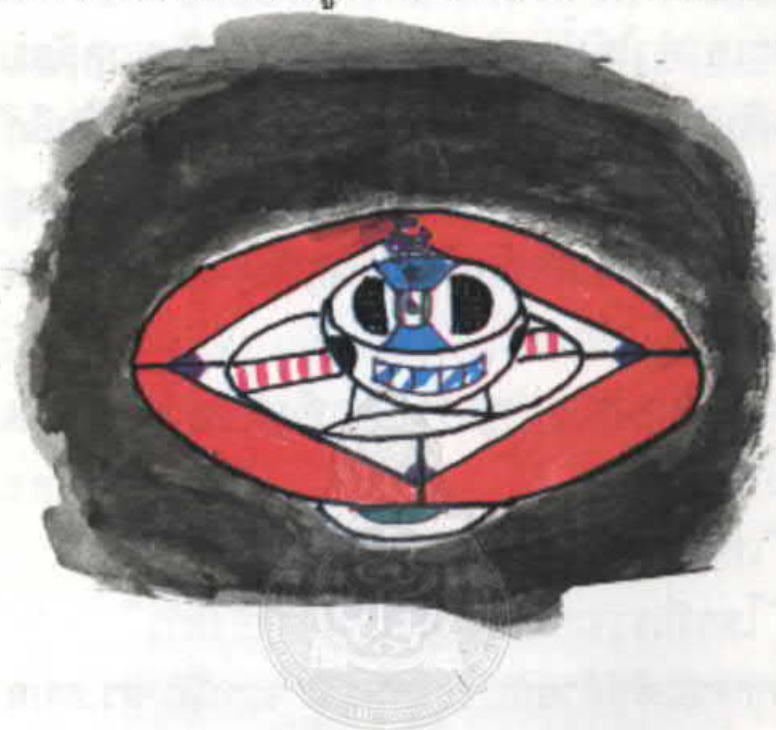
“เห็นด้วย” แล้วดร.กมลก็พูดต่อ

“โลกที่เราจะไปควรจะเป็นดาวอังคาร”

ทุกคนเห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ จากนั้น ดร.กมล จึงไปที่ศูนย์วิทยุ แจ้งข่าวไปยังสถานีอวกาศที่อยู่นอกโลก ว่าให้เตรียมยานขนส่งไปยังดาวอังคารให้พร้อมที่สุด และให้เตรียมยานขนส่งดุกก่อสร้างไว้ด้วย และข่าวนี้ก็ได้กระจายไปทั่วโลก โดยหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ และหนังสือวารสารต่าง ๆ

ขณะนี้ทางประเทศสหรัฐอเมริกาก็ได้ให้โครงการนาซา จัดเตรียมยานขนส่ง สำหรับที่จะบรรจุ

ผู้คนไปส่งที่สถานีอวกาศนอกโลก เพื่อที่จะให้
สถานีอวกาศได้ส่งผู้คนต่อไปยังดาวอังคารเลย

และแล้วการอพยพผู้คนไปดาวอังคารก็เริ่มขึ้น
ด้วยการให้ยานแลนด์สปีคเตอร์เกาะอยู่บนหลังยาน-
แม่คือเครื่องจรวดขนาดกลาง เมื่อจรวดถูกยิงขึ้น
ผู้โดยสารก็จะอยู่ในท่านอน เมื่อเกือบถึงชั้นบรร-
ยากาศเชื้อเพลิงในจรวดก็จะหมด และจะถูกสลัด-
ทิ้ง แล้วยานแลนด์สปีคเตอร์ก็จะพุ่งขึ้นไปต่อ จน

ออกชั้นบรรยากาศที่หุ้มห่อโลก และก็จะตรงไปยัง
 สถานีอวกาศนอกโลก เมื่อถึงสถานีอวกาศ ยาน
 แลนด์สปีคเตอร์ก็จะแล่นเข้าไปข้างในสถานีอวกาศ
 และก็จะถ่ายผู้คนออกไปไปเข้ายานขนส่งของสถานี
 อวกาศ จากนั้นยานแลนด์สปีคเตอร์ก็จะออกจาก
 สถานีอวกาศ และจะบินกลับสู่โลก ส่วนยานขนส่ง
 ของสถานีอวกาศก็จะตรงไปยังดาวอังคาร และยาน
 แลนด์สปีคเตอร์ก็ได้ลงสู่สนามบินได้อย่างปลอดภัย
 และการบินขนส่งผู้คนเที่ยวแรกนี้เป็นไปได้ราบรื่น

มาก แต่ถึงเที่ยวที่ 2 ได้
 มีผู้นำระเบิดไปวางไว้ใน
 จรวด แต่เคราะห์ดีที่มีผู้
 พบเข้าก่อน จึงดึงสายไฟ
 ออกได้ทัน เมื่อผู้วางระเบิด
 ทราบข่าวนีก็โกรธมาก
 จึงเข้าไปวางระเบิดอีกใน
 ตอนเช้าอีกวันหนึ่ง ก่อน
 จรวดเที่ยวที่ 2 จะออก
 แต่ยามที่เผ่าสถานีจับไว้

ได้จึงส่งตำรวจ และเมื่อตำรวจได้สืบสวนแล้วก็ได้
 ความว่า เนื่องจากที่แก่นน้องชาย ดร.กมล ที่เคย
 ฟ้องเขาต่อศาลในคดีลักทรัพย์ ทำให้เขาต้องถูก
 จำคุกถึง 4 ปี และเนื่องจากน้องชาย ดร.กมล จะ
 ไปดาวอังคารในเที่ยวบินที่ 2 นี้ เขาจึงได้วางระเบิด
 ในเที่ยวบินที่ 2 ดังนั้นตำรวจจึงนำเรื่องนี้ขึ้นศาล
 ศาลตัดสินว่า “ในฐานะที่อาจจะทำให้คนตายถึง
 ห้าคนในเที่ยวบินที่ 2 ศาลขอตัดสินโทษชั้น
 พิเศษนี้ว่า “จำเลยผิดมาก จะต้องจำคุก 4 เดือน
 แต่จะต้องอยู่ในโลกนี้ตลอดไป” อีก 4 ปีต่อมา เขา
 คนนั้นก็ตายลง เพราะความเสียใจที่จะต้องอยู่คน-
 เดียว

แม่สุดที่รัก

กุลปราณี หัตสนภักดิ์.....เขียนเรื่อง
ชนิดา ศรีนิล.....เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนวัดใหม่ช่องลม

คำนำ

ทางสมาคมภาษาและหนังสือ ได้จัดงาน
สัปดาห์เยาวชนนักเขียนขึ้น ณ บริเวณจุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย ตั้งแต่วันที่ 18-22 ธ.ค. 21 เพื่อให้
เยาวชนได้แสดงความสามารถเกี่ยวกับการเขียนเรื่อง
และวาดภาพ ทางโรงเรียนข้าพเจ้า ได้ส่งข้าพเจ้า
มาร่วมกิจกรรมนี้ด้วย ข้าพเจ้าจึงได้เขียนเรื่องเป็น
แบบความเรียงเชิงสร้างสรรค์ขึ้น โดยเขียนเป็น
เรื่องราวและมีรูปภาพประกอบเรื่อง

จุดประสงค์ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ เพื่อให้
ผู้อ่านได้ทราบถึงชีวิตและความรู้สึกของเด็กซึ่งขาด
แม่ไม่ได้รับความอบอุ่นจากแม่ เรื่องซึ่งข้าพเจ้า
เขียนนี้ เป็นความสะเทือนใจ น้อยใจอย่างแท้จริง
ที่ข้าพเจ้าได้รับมา.

แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ทอแสง ทำให้เราสามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ในโลกมนุษย์ มารดาเป็นผู้ให้กำเนิด ทำให้เขาดูโลกอันมีทั้งความสวยงาม ร่มรื่น และประกอบกับความวุ่นวายของมวลมนุษย์

มารดาเป็นผู้ทำให้เราได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ให้เรา
เกิดมาเป็นมนุษย์และโตขึ้นเพื่อผจญกับความวุ่น-
วายและโลกภายนอก

บางคนอาจจะพบความสำเร็จในชีวิต แต่บางคน
 อาจจะพบกับอุปสรรค แต่จะมีอะไรมีความสุข
 เท่าที่ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากับ พ่อ แม่ พี่ น้อง
 ถึงจะประสบความสำเร็จ เป็นที่น่าภาคภูมิใจและ
 ดีใจ เช่น ได้รับปริญญา คนอื่นเขามี พ่อ แม่ มา
 แสดงความยินดี ยืนล้อมหน้าล้อมหลัง แต่ถ้าเรา
 ยืนโดดเดี่ยว ปราศจากญาติ พี่น้อง ต้องมีความ
 น้อยใจ

หรืออีกอย่างหนึ่ง ก็คือ เขาอาจจะได้อยู่ใกล้ชิด
แม่มากกว่า เพราะพ่อต้องทำมาหากิน เพื่อมาเลี้ยง
ครอบครัว เราก็ไม่สามารถอยู่ในอ้อมกอดของพ่อ
ได้นานนัก ส่วนมากจะอยู่ในอ้อมกอดของแม่ ถึง
ผู้ใดพรากจากพ่อก็ยังไม่เสียใจเท่าพรากจากแม่ ดัง
คำโบราณเขากล่าวไว้ว่า ถ้าขาดพ่อก็เหมือนกับยัง
มีพร้อมทั้งพ่อและแม่ แต่ถ้าเขาสูญเสียแม่ก็เหมือน
กับสูญเสียทั้งพ่อและแม่

เราจะเห็นได้จากเวลาเรามีอะไรที่ไม่สบายใจ
ส่วนมากเราจะไประบายความทุกข์นั้นให้แม่ฟัง
และท่านก็สามารถแก้ปัญหา นั้นให้เราได้

เรารักท่านเราก็ไม่ควรทำให้ท่านผิดหวังในตัว
เรา เพราะกว่าเราจะได้ออกมาดูโลก ท่านก็ต้อง
ลำบากเพราะเรามาก จนกว่าเราจะโตอย่างสม-
บูรณ์ ท่านเฝ้าถนอมเลี้ยงดูเราจนโตถึงขณะนี้

ความผิดหวังสิ่งใดในชีวิต ย่อมไม่ใหญ่หลวง
เท่ากับต้องสูญเสียแม่สุดที่รัก

กรุงเทพมหานคร เมือง สวรรค์

ด.ญ.ชมนาด คีติสารเขียนเรื่อง
ด.ญ.ภาวิณี อังศุสิงห์เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

คำนำ

ข้าพเจ้าและเพื่อนร่วมงานได้จัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้น เนื่องในสัปดาห์เยาวชนนักเขียน ข้าพเจ้าและเพื่อนร่วมงาน หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้คงสร้างความพอใจให้แก่เยาวชนนักอ่านในรุ่นเดียวกันบ้างไม่มากก็น้อย.

ถ้าหนังสือเล่มนี้มีข้อผิดพลาดประการใด ขออภัยไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย.

ศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร วัฒนศิริ

ศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร วัฒนศิริ

ศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร วัฒนศิริ

กรุงเทพฯ เมืองสวรรค์

ผมเป็นเด็กบ้านนอกคนหนึ่ง ผมมีความใฝ่ฝันเหมือนเด็กบ้านนอกทั่วไป คือ อยากจะไปกรุงเทพฯ ว่ามันจะสวยสุด.....เหมือนที่เขาพูดกันหรือไม่

ผมอุตส่าห์เก็บหอมรอมริบไว้ จนได้เงินก้อนใหญ่พอควร ผมจึงคิดจะไปกรุงเทพฯ เข้าวันนั้น ผมไปขึ้นรถแต่เช้า โอ้โฮ....คนเต็มไปหมดเลย แต่ผมก็เบียดไปขึ้นรถจนได้ ผมนั่งด้วยความตื่นเต้น

คิดในใจว่า “วันนี้แล้วสินะที่เราจะได้ไปเที่ยวกรุงเทพฯ เมืองแห่งความสวยงามที่คนเขาเล่าลือกันเอาไว้”

ผมตื่นจากภวังค์ เมื่อรถเบรคอย่างแรง แต่ผมคิดว่า จะเดินดูอะไรเล่นเสียก่อน ผมอยากจะไป

เที่ยว วัดพระแก้ว และสนามหลวง ผมพอจะอ่านหนังสือออกบ้าง เห็นที่ป้ายรถเขียนบอกว่า สนามหลวงก็เดินขึ้นไปบนรถ “เหมารถคันนี้เล่นเร็วจริง” ผมปวดหัวไปหมดแล้ว “โอ้ย หยุดผมจะลง” พอรถหยุดผมก็รีบลง ไม่ฟังอะไรทั้งนั้น พอเดินผ่านหลังรถ รถก็พ่นควันดำ ๆ ผมสำลักเสียดอกใหญ่ ไม่สนุกเหมือนที่คิดเลยแฮะ

ผมเดินดูข้าวของต่าง ๆ พอผมจะข้ามถนนเท่านั้นแหละ รถบีบแตรดังลั่น ดูวักไขว้ไปหมด แถมยังพ่นควันดำ ๆ ใส่ผมอีก ผมหน้ามืดตามัว ก๊ลวก็ก๊ลว หนวกหูก็หนวกหู พอผมหนีขึ้นมาได้ก็หน้ามืด หูอื้อ และเป็นลมหมดสติอยู่ตรงนั้น

ผมมารู้สึกตัวอีกที ก็เห็นตัวเองนอนอยู่ที่ลาน-
บ้านของใครคนหนึ่ง คุณลุงนั่นเอง ท่านไปรับตัว-
ผมมาจากโรงพยาบาล คุณลุงเล่าให้ผมฟังว่า กรุง-
เทพฯ เตี้ยวนี้เปลี่ยนแปลงไปมาก มันไม่สนุกหรือ
ผมกราบขอบพระคุณคุณลุง และคิดจะเดินทาง
กลับบ้านโดยเร็วที่สุด

หลังจากนั้น ผมก็ได้เดินทางกลับบ้าน คิดถึงทุก
คนที่บ้าน ป่านนี้เขาคงจะรอเราอยู่นะ กลับไปผม
จะเล่าทุกสิ่งทุกอย่าง ให้ทุกคนฟัง ว่าเมืองสวรรค์
ของผมเป็นเช่นไร ไม่สนุก จอแจที่สุด กรุงเทพฯ
ของผมมีแต่ชื่อแท้ ๆ

.....โอ้ กรุงเทพฯ.....เมืองสวรรค์ของผม
 โอ้.....

ห้องสมุดกรมวิชาการ

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด จงเจริญการพิมพ์ ๒๕๓ ตึกแยกสำราญราชบุรี ถนนบำรุงเมือง กรุงเทพมหานคร
โทร. ๒๒๑๔๐๑, ๒๒๒๙๓๔ นายสุทิศ วิสารทะ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๓

